

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Skytten paa Aunsbjerg (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 206. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387794608/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

gravet firkantede Huller, den opgravede Overtørv lagt ved Siden. Her var det at stakkels Vilhelm omsider fandtes, efter lang Leden i den vidtløftige, og heromkring bakkede Hede. Hønehunden blev deres Vejviser. – Da de nemlig først forgjæves havde søgt hans Spor paa Colonien og hos de faa vidtadsprede Hedeboere af Vium Sogn, og siden eftersøgt Lyngdale og Tærvegrave, hørte man pludselig langt borte en Hunds ynkelige Tuden. Man reed efter Lyden, der i korte Mellemrum gjentoges; og da man kom nærmere, raabte Etatsraaden: »Det er, sandt for Herren! Vagtel.» Lidt nærmere, og de fik Øje paa den hvide Hund, der nu rejste Næsen i Skye, og hylede, og nu lagde sig ned og forsvandt i Lyngen. De ilede did – der laae inde mellem Hullerne i den paabegyndte Plantage Jæger og Hest, den Første lidt foran den Sidstes Hoved, og Hunden ved hans Side. – Sandsynligviis maatte Hesten ved uforsigtigt Ridt mellem disse Huller være styrtet, og Rytteren have fløjet forud og brækket Halsen. Begge vare allerede begyndte at gaae i Forraadnelse. Men Etatsraaden nærede en anden Mening: han lod ved Rettens Hjælp anstille Undersøgelser, af hvilke der dog slet Intet kom ud. Vel saaes et Hul paa Hestens Bringe; men det kunde, i dens Fald, en skarp Steen have gjort; og desuden blev Stanken jo længere jo værre, og Ingen kunde eller vilde paatage sig Obductionen paa nogen af dem.

Man maatte nu beslutte sig til at begrave Skyttens Liig. Jeg var med i Følget, da min salig Fader kastede de tre første Spadeslag paa Kisten, og udtalte den til Forkrænkeligheden og til Forklarelse indviende Formular; men Graven blev først fyldt og tilklappet efter flere Dages Forløb, da Etatsraaden saae, at alle hans Bestræbelser for at opdage Noget vare spildte.

Hesten blev samme Dag nedgravet paa Toften, hvor den havde været henlagt, og Hunden – kjere Læser! ihvo Du end er, stød Dig ikke over en gammel fattig Poets Kjællingvornhed! Lee heller ikke ad ham! saa maa Du forresten gjerne troe, at han gaaer lidt i Barndom – Hunden Vagtel, min kjereste Legecammerat paa det alvorlige Aunshjerg, han som mangan Gang havde deelt mit Smørrebød med mig, og flere end een Gang fundet og bragt mig et tabt Lommeklæde eller Handske; ja, jeg vil tilstaae det reent ud: jeg græd ogsaa over Vagtel. Om det var for Vilhelms Skyld? Meget muligt – jeg veed det ikke selv. – Saalænge Skytten laae Liig, laae Hunden hos ham. Han vilde fulgt ham til Graven; men var dertil alt for udtæret. Man lukke-

de Porten for ham: da slæbde han sig ud i Toften, og lagde sig oven paa Hestens Hvilested. Vi satte de lækreste Spiser for ham – han vendte Hovedet bort fra dem – han sultede og sørgede sig tildøde – han blev puttet ned ved Hesten – Bedstefader græd ogsaa over ham.

Men der var Een, som græd endnu mere end Jeg – Vagtel var ikke den eneste, der sørgede sig tildøde for Vilhelm. Baade mens han stod i aaben Grav, og længe efter at den havde faaet sit grønne Dække, gik Enken hver Aften derop for at sørge – græde kunde hun ikke mere; hun havde ingen flere Taarer tilbage. – Graven var lidt nordud fra Kirketaarnet – jeg skulde finde Stedet nu ligesaa sikkert som for et halvt hundrede Aar siden – der satte hun sig med Ryggen mod Muren, og de foldede Hænder i Skjødter, og stirrede i stum Fortvivlelse paa den Tue, der skjulede hendes saa rædsomt bortrevne Ven. – Hver Dag besøgte min Fader hende; men hans Trøst fandt ingen Indgang. »Min eneste Ven paa Jorden!« disse vare hendes eneste Ord. –

Barnet leed under Moderens Smerte. Det hentæredes – tre Uger efter Faderens Død blev det gjemt ved hans Side. Paa Enken gjorde dette andet Tab intet Indtryk. Hun brød sig slet ikke om det lille Liig, og skjænkede det kun et tilfældigt og føleløst Øjekast. Hendes Naboer maatte besørge dets Iklædning og Jordefærd.

Der gik neppe en Maaned, før Moderen laa ved Mandens anden Side.

Ni Aar vare forløbne, jeg paa øverste Part i Mesterlectie, da jeg i Hundedagsferierne besøgte min Olamorbrosder paa Liselund, en Parcelgaard af Aunsbjerg, paa hvilken han, efter at have solgt Gods og alt det øvrige, tilbragde sine sidste Dage.

Jeg maatte gjøre Rede for min Fremgang i Videnskaberne, og meget Andet, som den spørgelystne Gamle fandt Fornøjelse i at vide. Under denne Samtale kom vi uformærkt tilbage til forrige Tider; og den ene Erindring fra mine Barndomsaar gjenfødte den anden. Saa var det ej heller sært, at tænke paa disse Begivenheder, som Læseren nu kjender. – Jeg bragde dem da paa Bane, og yttrede mit Ønske, om mulige Oplysninger i dette, der endnu stedse var mig saa dunkelt, ja ret egentlig skummelt.

Den gamle Mand saae paa mig, og klippede med sine rødkantede Øjenlaage. »Hm!« sagde han, »jeg veed næsten ikke, om Du kan have Godt af at vide disse Ting – dog – det kunde endda være. I Guds